

**НАЦІОНАЛЬНА ПОЛІЦІЯ УКРАЇНИ
ГОЛОВНЕ СЛІДЧЕ УПРАВЛІННЯ**

вул. Богомольця, 10, м. Київ, 01601, тел. (044) 254-93-33, gsu@police.gov.ua

**ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру**

місто Київ

21 листопада 2023 року

Старший слідчий в особливо важливих справах 1-го відділу (розслідування злочинів, скоєних проти особи) управління розслідування особливо важливих кримінальних проваджень Головного слідчого управління Національної поліції України підполковник поліції Лучинська Лідія Русланівна, розглянувши матеріали досудового розслідування, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 12022000000001323 від 02.12.2022 та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України, відповідно до ст. ст. 2, 36, 40, 42, 276-279 КПК України,-

ПОВІДОМИВ:

Разуваєва Віталія Миколайовича,
06.01.1975 року народження, громадянина
Російської Федерації, росіянина, уродженця
с. Озінки Озінського району Саратовської
області РФ, зареєстрованого за адресою:
Російська Федерація, Брянська область,
м. Брянськ, вул. Садова, 12, кв. 52, -

про те, що він підозрюється у жорстокому поводженні з цивільним населенням, інших порушеннях законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчиненому за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні злочину, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Фактичні обставини кримінального правопорушення:

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН), до складу якої входять Україна, Російська Федерація (далі – РФ) та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або

її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із цілями Організації Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 09.12.1981 № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав і резолюціями: від 16.12.1970 № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21.12.1965 № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав і про обмеження їх незалежності і суверенітету від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, визначено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію або втручання у будь-якій формі або з якої б то не було причини у внутрішні і зовнішні справи інших держав. Закріплені обов'язки держав утримуватися від: збройної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; надання сприяння, заохочення або підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на своїй території навчання, фінансування і вербування найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки (далі – УРСР) 24.08.1991 схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 вказано, що Верховна Рада УРСР проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди. Україна самостійно визначає адміністративно-територіальний устрій та порядок утворення національно-адміністративних одиниць.

Статтями 1, 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною. Статтею 73 Конституції України закріплено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05 грудня 1994 року РФ, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти

України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Всупереч вказаним нормам Президент РФ, а також інші представники влади РФ, діючи всупереч вимогам п. п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї ООН від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували і розв'язали агресивну війну та воєнний конфлікт проти України.

З цією метою 22.02.2022 Президент РФ підписав з керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей договори про дружбу, співробітництво та взаємну допомогу, які в той же день ратифіковані Державною думою та Радою Федерації Федеральних Зборів РФ.

В цей же день Президент РФ, з метою надання видимості законності дій по нападу на Україну, направив до Ради Федерації Федеральних Зборів РФ звернення про використання Збройних Сил РФ за межами РФ, яке було задоволено.

Керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей 23.02.2022 звернулися до Президента РФ з проханням надати допомогу у відбитті надуманої ними воєнної агресії «українського режиму щодо населення» так званих «Донецької народної республіки» та «Луганської народної республіки».

Президент РФ 24.02.2022 оголосив про своє рішення почати військову операцію в Україні, після чого був відданий наказ на вторгнення підрозділів Збройних Сил РФ на територію України.

Після цього, 24.02.2022 на виконання вищевказаного наказу військовослужбовці Збройних Сил РФ шляхом збройної агресії, незаконно вторглися на територію України через лінію державного кордону України, розташовану в Автономній Республіці Крим, Донецькій, Луганській, Харківській, Херсонській, Миколаївській, Київській, Сумській, Чернігівській та інших областях та шляхом застосування зброї здійснили напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, житлові масиви та інші цивільні об'єкти, а також здійснили окупацію частини території України, чим вчинили дії на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що продовжується до теперішнього часу та призводить до тяжких наслідків.

Указом Президента України від 24.02.2022 № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні» у зв'язку з військовою агресією РФ проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» в Україні введено воєнний стан із 05

години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб. У подальшому воєнний стан указами Президента України неодноразово продовжувався.

Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і РФ 1997 року та іншими міжнародно-правовими актами, є окупацією частини території суверенної держави Україна і міжнародним протиправним діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

У ході активних бойових дій, під прикриттям широкомасштабного вторгнення та ракетного обстрілу з території РФ та Республіки Білорусь, Збройні Сили РФ вторглися на територію України, з метою її окупації, зміни меж її території з одночасним грубим порушенням законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України та наприкінці лютого 2022 року (точний час не встановлено) взяли під повний контроль ряд населених пунктів, серед яких село Лубянка, розташоване на території Бучанського району Київської області, де на той час перебувало цивільне населення, яке не брало участі у збройному конфлікті.

Починаючи з 25 лютого 2022 року по 30.03.2022, військовослужбовці Збройних Сил РФ і зокрема Інтернаціональний батальйон «Пятнашка», який входить до складу 100-ї мотострілецької бригади Збройних Сил РФ повністю контролювали територію с. Лубянка Бучанського району Київської області, де розмістили бойову техніку, безперешкодно пересувалися вулицями, користувалися майном місцевих жителів, спілкувались з ними, залякували їх та погрожували фізичною розправою, контролювали їх переміщення в межах населеного пункту, проводили рейди по домоволодіннях з метою повного підкорення жителів волі військовослужбовців РФ.

Маючи повний контроль над зазначеним населеним пунктом, військовослужбовці Збройних Сил РФ переконались, що на території населеного пункту проживає цивільне населення, яке не бере участі у збройному конфлікті та не може чинити будь-якого спротиву волі окупантів, а також що на території села та поза його межами не розміщені військові об'єкти та підрозділи Збройних Сил України.

Згідно ч. 1, ч. 2 ст. 2 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року (далі – Женевська Конвенція), ратифікованої Указом Президії Верховної Ради УРСР «Про ратифікацію Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року про захист жертв війни» від 03 липня 1954 року, ця Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни. Конвенція також застосовується до всіх випадків часткової

або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Згідно ч. 1 ст. 4 Женевської Конвенції, особами, що перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

Відповідно до ч. 1, ч. 2, ч. 3 ст. 6 Женевської Конвенції, вона повинна застосовуватися з самого початку будь-якого конфлікту або окупації, зазначених у статті 2-й цієї Конвенції. На території сторін конфлікту застосування Конвенції припиняється після загального припинення бойових дій. На окупованій території застосування цієї Конвенції припиняється через рік після загального припинення бойових дій.

Відповідно до ст. 3 Женевської Конвенції сторони домовилися, що з особами, які не беруть активної участі в бойових діях, поведуться гуманно, без будь-якої ворожої дискримінації, причиною якої є раса, колір шкіри, релігія чи вірування, стать, походження чи майновий стан чи будь-які інші подібні критерії.

Із цією метою є забороненими й залишатимуться забороненими будь-коли та будь-де такі діяння стосовно зазначених вище осіб:

а) насилля над життям й особистістю, зокрема всі види вбивств, завдання каліцтва, жорстоке поводження й тортури;

с) наруга над людською гідністю, зокрема образливе та принизливе поводження.

Відповідно до положень ст. 27 Женевської Конвенції особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин на особисту повагу, повагу до своєї честі, права на сім'ю, їхніх релігійних переконань та обрядів, звичок та звичаїв. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства чи залякування, від образ та цікавості натовпу.

Статтею 29 Женевської Конвенції передбачено, що сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, відповідає за поводження своїх представників із цими особами, причому це не знімає особистої відповідальності з таких представників.

Відповідно до ст. ст. 31-33 Женевської Конвенції жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей; забороняється застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові дослідження, які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше brutальне поводження з боку як цивільних, так і військових властей. Жодну особу, що перебуває під захистом, не може бути покарано за правопорушення, якого вона не вчинила особисто. Колективні покарання, так само як і будь-які залякування чи терор, забороняються.

Статтею 147 Женевської Конвенції встановлено, що серйозні порушення, становлять такі порушення, що охоплюють такі дії, якщо їх здійснено проти осіб або власності, які перебувають під захистом цієї Конвенції.

Згідно з ч. 1 ст. 51 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року, який ратифікований Указом Президії Верховної Ради УРСР від 18 серпня 1989 року (далі – Протокол I), цивільне населення й окремі цивільні особи користуються загальним захистом від небезпек, що виникають у зв'язку з воєнними операціями. Частиною 2 цієї статті передбачено, що цивільне населення як таке, а також окремі цивільні особи не повинні бути об'єктом нападів. Заборонено акти насильства чи загрози насильства, що мають головною метою тероризувати цивільне населення.

Також, відповідно до ч. 2 ст. 75 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року (Протокол I) заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці, незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів – насильство над життям, здоров'ям і фізичним та психічним станом осіб, зокрема: вбивство; катування всіх видів - фізичні чи психічні; тілесні покарання; каліцтво; знущання над людською гідністю, зокрема, принижуюче й образливе поводження, примус до проституції чи непристойне посягання в будь-якій його формі; і погрози вчинити будь-яку з вищезазначених дій.

Статтею 6 Закону України «Про правонаступництво України» від 12 вересня 1991 року Україна підтверджує свої зобов'язання за міжнародними договорами, укладеними УРСР до проголошення незалежності України.

Статтею 7 указаного Закону визначено, що Україна є правонаступником прав і обов'язків за міжнародними договорами Союзу РСР, які не суперечать Конституції України та інтересам республіки.

Крім того, відповідно до ст. 47 Бойового уставу з підготовки та ведення загальновійськового бою (частина II батальйон, рота), який затверджений наказом головнокомандувача сухопутними військами – заступником міністра оборони РФ від 31.08.2004 № 130, командири (начальники) усіх рівнів зобов'язані: знати та враховувати під час підготовки та під час ведення бою (виконання отриманого завдання) норми міжнародного гуманітарного права; вимагати їх знання та забезпечувати неухильне виконання підлеглим особовим складом; припиняти випадки порушення цих норм; притягувати до відповідальності осіб, які вчинили порушення.

При цьому, п. 7 Настановлення з міжнародного гуманітарного права для Збройних Сил РФ, затвердженого наказом міністра оборони РФ від 08.08.2001 (далі – Настановлення), забороняється вчиняти терор щодо цивільного населення.

Пунктом 46 Настановлення передбачено, що жертви збройних конфліктів (у тому числі цивільне населення) користуються повагою та перебувають під захистом міжнародного гуманітарного права, якщо вони утримуються від будь-яких ворожих дій стосовно збройних сил.

Водночас пунктом 74 Настановлення передбачена відповідальність командира з'єднання (частини, підрозділи), розташованого на окупованій території, який зобов'язаний, поважаючи існуючі на окупованій території закони, вживати всіх залежних від нього заходів щодо забезпечення громадського порядку та безпеки, запобігання пограбуванню та незаконній конфіскації майна. Однак щодо цивільного населення можуть бути вжиті додаткові заходи контролю та забезпечення безпеки у зв'язку з воєнним станом.

Крім того, на виконання п. 149 Настановлення завданнями морально-психологічного забезпечення з урахуванням норм міжнародного гуманітарного права є:

- аргументоване переконання особового складу в необхідності дотримання принципів та норм міжнародного гуманітарного права;
- виховання особового складу у кращих російських традиціях гуманного ставлення до жертв збройних конфліктів та громадянського населення.

Таким чином, військовослужбовці Збройних Сил РФ, які контролювали територію с. Луб'янка Бучанського району Київської області, були обізнані та повинні були дотримуватися норм міжнародного гуманітарного права, а керівництво частин, які окупували населені пункти України, зобов'язані забезпечити дотримання норм міжнародного гуманітарного права їх підлеглими.

Однак, військовослужбовцями РФ умисно та систематично здійснювалися дії, які порушували закони та звичаї ведення війни, що закріплені в Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі та додатку до неї: Положенні про закони і звичаї війни на суходолі, Конвенції про захист цивільного населення під час війни, а також в інших міжнародних договорах, що визначають права і обов'язки військовослужбовців, а також цивільного населення.

Порушуючи вимог п. 2 ст. 1 Положення про закони і звичаї війни на суходолі, військовослужбовці Збройних Сил РФ не мали на собі закріплених відмітних емблем, які можуть бути впізнані на відстані, лише постійно носили при собі зброю, відкрито її демонстрували та погрожували застосувати до цивільного населення.

З кінця лютого 2022 року (точна дата та час в ході досудового розслідування не встановлена), громадянин РФ Разуваєв Віталій Миколайович, будучи командиром роти Збройних Сил РФ (Інтернаціональний батальйон «Пятнашка», який входить до складу 100-ї мотострілецької бригади Збройних Сил РФ), перебуваючи на території окупованого с. Луб'янка Бучанського району Київської області, з невстановлених мотивів, усвідомлюючи, що агресія проти України та її жителів організована і здійснюється представниками влади РФ та Збройних Сил РФ, які діють в порушення вищевказаних нормативно-правових актів, виконуючи злочинні накази, брав безпосередню участь у актах збройної агресії на території України.

Так, починаючи з 25 лютого 2022 року громадяни України Асаулов А.В. та Лепілова О.А. проживали у виробничих приміщеннях ТОВ «Виробнича

компанія Пласторг К», що розташоване за адресою: Київська область, Бучанський район, с. Луб'янка, вул. Чкалова, 39, разом із найманими працівниками Гурай М.С. та Вакулик С.В., у зв'язку із неможливістю виїхати із вказаного населеного пункту через його окупацію військовослужбовцями Збройних Сил РФ.

5 березня 2022 року вранці (точний час у ході слідства не встановлено) до зазначених виробничих приміщень підійшли 6-7 невстановлених військовослужбовців Збройних Сил РФ, які з метою залякування цивільного населення, у порушення законів та звичаїв війни, здійснили постріли з автоматичної вогнепальної зброї у входні двері.

Усвідомлюючи безпосередню загрозу їхньому життю внаслідок зазначеного обстрілу, цивільні особи Асаулов А.В., Лепілова О.А., Гурай М.С. та Вакулик С.В. вибігли на двір з криками, щоб припинили стріляти. Невстановлені досудовим розслідуванням військовослужбовці Збройних Сил РФ, усвідомлюючи протиправність своїх дій, будучи обізнаними із законами та звичаями війни, передбаченими та закріпленими в положеннях міжнародного законодавства, чітко усвідомлюючи що це є цивільні особи, спрямували автоматичну вогнепальну зброю в бік останніх та наказали чоловікам стати на коліна біля приміщення виробництва. При цьому, незважаючи на те, що особи були одягнені у легкий одяг, а температура повітря 05.03.2022 становила від -1 до +1 °С, їх протримали близько 30 хвилин у даному положенні.

Після чого, не надавши можливості одягнути теплі речі, позбавивши засобів зв'язку, а саме забравши мобільні телефони цивільних осіб, діючи умисно, проти волі Асаулова А.В., Лепілової О.А., Гурай М.С. та Вакулика С.В., невстановлені у ході досудового розслідування військовослужбовці Збройних Сил РФ, наставили на останніх автоматичну вогнепальну зброю та погрожуючи її застосуванням, виконуючи наказ Разуваєва В.М., відвели їх до закинутої будівлі, яка була розташована вул. Чкалова, 39/1 в с. Луб'янка Бучанського району Київської області, неподалік виробництва та являла собою напівзруйноване цегляне приміщення, яке зовсім не захищало від холоду.

У той же день (точний час в ході досудового розслідування не встановлено) Разуваєв В.М., усвідомлюючи протиправність своїх дій, будучи обізнаним із законами та звичаями війни, передбаченими та закріпленими в положеннях міжнародного законодавства, зокрема в порушення ст. ст. 146-147 Конвенції, відповідно до положень яких серйозні порушення, становлять такі порушення, що охоплюють такі дії, якщо їх здійснено проти осіб, які перебувають під захистом цієї Конвенції: тортури або нелюдяне поводження, захоплення полонених, а також, будучи обізнаним про кримінальну караність за порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, достовірно усвідомлюючи що він діє незаконно, усвідомлюючи їх злочинність, діючи в порушення ст. 32 Конвенції про захист цивільного населення під час війни, відповідно до якої забороняється застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою, перебувачи поблизу напівзруйнованої будівлі по вул. Чкалова в с. Луб'янка

Бучанського району Київської області, будучи командиром роти, розпочав проведення допиту цивільних осіб: Асаулова А.В., Лепілової О.А., Гурай М.С. та Вакулика С.В., який продовжувався протягом тривалого часу, при цьому усвідомлюючи, що на вулиці холодно, а останні легко вдягнені. По завершенню допиту, Разуваєв В.М. наказав допитуваним особам присісти обличчям до стіни з боку вулиці, та у такому положенні останні пробули протягом декількох годин під охороною близько 18 осіб невстановлених військовослужбовців ЗС РФ під прицілами вогнепальної зброї.

Через декілька годин, Разуваєв В.М. діючи умисно, в порушення ст. 31 Конвенції про захист цивільного населення під час війни, відповідно якої жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, наказав Асаулову А.В., Лепіловій О.А., Гурай М.С. та Вакулику С.В. підвестися та прослідувати у дальній кут напівзруйнованого приміщення, при цьому дославши патрон у патронник зброї, яку він тримав у руках, тим самим здійснюючи моральний тиск на вищевказаних осіб.

Побоюючись за своє життя та здоров'я Асаулов А.В., Лепілова О.А., Гурай М.С. та Вакулик С.В. прослідували у визначене Разуваєвим В.М. місце де їх у черговий раз обшукали. Після цього, на виконання наказу Разуваєва В.М. вказані особи, будучи вдягненими у легкий одяг, під охороною невстановлених військовослужбовців Збройних Сил РФ, які виконували незаконний наказ, провели всю ніч 06.03.2023 у напівзруйнованому приміщенні, при тому що температура повітря, протягом ночі опускалася до -3 °С.

Вранці 06.03.2022 (точного часу в ході досудового слідства не встановлено) до них прийшов Разуваєв В.М., який повернув їх документи та разом з невстановленими військовослужбовцями Збройних Сил РФ залишили територію свого базування, при цьому забравши мобільні телефони Асаулова А.В., Лепілової О.А., Гурай М.С. та Вакулика С.В. і поїхали у невідомому напрямку. Останні, переконавшись у тому, що військовослужбовці Збройних Сил РФ не становлять їм загрози прослідували до свого тимчасового місця проживання.

Отже, військовослужбовець Збройних Сил РФ Разуваєв В.М. діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи суспільно небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, погрожував застосуванням вогнепальної зброї по відношенню до цивільних осіб – Асаулова А.В., Лепілової О.А., Гурай М.С., Вакулика С.В. та вчиняв нелюдське поводження по відношенню до останніх, яке виразилося у насильному утриманні цивільних осіб проти їх волі, позбавленні можливості мати теплий одяг та продукти харчування, примушування до ночівлі в напівзруйнованому приміщенні, яке не мало зручностей та опалення, тим самим порушив вимоги ст. ст. 3, 31, 32, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року та ст. ст. 51, 52, 75 Додаткового протоколу I Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів, ст. 3 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод

від 4 листопада 1950 року.

З огляду на викладене Разуваєв Віталій Миколайович підозрюється у вчиненні злочину, передбаченого ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України, а саме у жорстокому поводженні з цивільним населенням, інших порушеннях законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчиненому за попередньою змовою групою осіб.

Старший слідчий в особливо важливих справах
1-го відділу (розслідування злочинів,
скоєних проти особи) управління
розслідування особливо важливих
кримінальних проваджень
Головного слідчого управління
Національної поліції України
підполковник поліції

Лідія ЛУЧИНСЬКА

ПОГОДЖЕНО

Прокурор у кримінальному провадженні –
прокурор третього відділу управління
процесуального керівництва досудовим
розслідуванням та підтримання публічного
обвинувачення Департаменту нагляду за
додержанням законів Національною
поліцією України та органами, які ведуть
боротьбу з організованою злочинністю,
Офісу Генерального прокурора

Дмитро СИНЮК

Про підозру мені повідомлено, суть підозри мені роз'яснено, суть зрозуміла.

Підозрюваний _____
« ____ » _____ 2023 року

В.М. Разуваєв

Разуваєва В.М. повідомлено, що згідно із ст. 42 КПК України підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені КПК України, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту – мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних

дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених КПК України та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 КПК України;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 КПК України, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 КПК України;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому КПК України;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Також, **Разуваєва В.М.** повідомлено, що відповідно до ст. 42 КПК України підозрюваний зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру мені вручено. Процесуальні права та обов'язки мені повідомлено. Пам'ятку про права та обов'язки підозрюваного мені вручено:

Підозрюваний _____
(підпис, ініціали, прізвище)

«__» год. «__» хвилин «__» _____ 20__ року.

Захисник _____
(підпис, ініціали, прізвище)

«__» год. «__» хвилин «__» _____ 20__ року.

Письмове повідомлення про підозру та
пам'ятку про процесуальні права підозрюваного вручив: